

פ. צ'ירקה

נאב

אורח

בחצר של איכר חיו חזיר, חמור ופרה, חתול וכלב.
חיו אבל לא נהנו מהחיים האלה. ויום אחד הם
נדברו, עזבו את המשק ויצאו ליער.
הקיץ עבר להם טוב, ובסתיו איכשהו עוד הסתדרו,
אך כשבא החורף חיים התחילו להיות קשים. לחזור
הביתה? בעל הבית לא ילטף את פרוותם בגלל
שברחו מהמשק. והחיים ביער - קשים. הם חשבו
מה לעשות, דיברו ודיברו ביניהם ובינתיים התחיל
לרדת שלג, רוח קרה נשבה. הם הולכים שקועים
בשלג עד הברכיים, שיניים משקשקות מקור והבטן
מקרקרת מרעב. הם הלכו ביער ופתאום ראו
אורות. שמחו החברים - אור, סימן שחי כאן מישהו.
אולי אפשר יהיה ללון? הגבירו את צעדיהם ובאמת,
ראו בקתה קטנה.

עלה החתול על גבה של הפרה והציץ בחלון. רואה
- באמצע החדר עומד שולחן ארוך ולידו יושב ארנב
עם ארנבת. בפניה יושב סבא ארנב ומנדנד עריסה
עם ארנבונים קטנים.

"נראה, חברים" אומר החתול "שכאן חגיגה.
ארנבונים קטנים נולדו. ארנב עם ארנבת חוגגים

גידול המשפחה. בוודאי ישמחו לארח אותנו. אנא,
חמור, דפוק בדלת."
החמור הרים רגל ונתן מכה בפרסה עד שכל
הבקתה רעדה.
הדלת נפתחה אז ועל הסף הופיע ארנב מפוחד.
הכלב יצא קדימה ואמר "ערב טוב, ארנבים יקרים.
עברה ביער שמועה ששלושה ארנבונים חמודים
ראו אור העולם היום. באנו לברך אותך ואת אשתך
לרגל שמחה כזו."
הארנב שמח פתח להם רחב את הדלת. "כנסו,
אורחים יקרים, כנסו!"
החברים חיכו רק לזה. החתול הלך קדימה, אחריו
הכלב, אחריו הכלב התדרדר פנימה החזיר, החמור
הלך אחרי החזיר ואחרי החמור נכנסה הפרה. הם
מצאו מקום בדוחק בבקתה הקטנה.
חמים ונעים היה בביתם של הארנבים. הארנבת
הסתובבה סביב אורחים, מגישה כיסנים עם גזר,
עם כרוב. האורחים התחממו, נעשו שמחים,
התחילו לשוחח על עניני הארנבים ומעשיות
הארנב.

ואז נשמעה שוב דפיקה בדלת.

"כנראה עוד מישהו רוצה לברך אותנו" אמרה בעלת בית "אולי סנאית השכנה או התחש הזקן."

הארנב יצא לפרוזדור וחזר עם אורח חדש.

אך לא הייתה זו סנאית ולא תחש אלא זאב בעל שיניים חדות. החתול, כשרק ראה את הזאב מתח את גבו. הכלב הראה את שיניו, החזיר נחר, חמור והפרה רקעו בפרסותיהם.

אבל הזאב בירך יפה את בעלת הבית, לחץ את כפו של סבא ארנב והתיישב לשולחן.

בעלת הבית התחילה לכבד אותו בכיסונים, מזגה לו תה. אך האם זה אוכל לזאב? הוא לועס כיסונים ועיניו נודדות כל הזמן לפינה שם עומדת העריסה. אחר כך הוא ניגש ל ארנב-סבא ואומר "היו אצלי צאצאים שלי, זאבים קטנים. איזה שירים שרתי להם, איזה סיפורים סיפרתי! אבל הם גדלו והלכו מהבית, יצאו ליער, עזבו אותי, זקן, בודד. אז אולי תתן לי קצת לנענע את הנכדים שלך."

"טוב, נענע אותם, אפור" ריחם על הזאב סבא ארנב "רק תשיר בשקט, כדי לא להפחיד אותם. ואני אנמנם קצת בינתיים ליד התנור."

זאב התיישב ותוך נענוע העריסה התחיל לשיר:

"אתם ארנבוניס חמודים,

"אתם בוודאי טעימים,

"אוזניכם מתוקות,

"רגליכם שמנות,

"אבלע אותן ברצון."

סבא ארנב נמנם, נמנם אבל התעורר.

"הי, זאב, אני כבר זקן ולא שומע טוב, אבל מה

שאתה שר, יכול להפחיד את הנכדים!"

"מה אתך, מה אתך סבא. האם אני פושע כלשהו?"

ענה לו הזאב והמשיך לשיר, אבל הפעם קצת

אחרת:

"אתם ארנבוניס חמודים,

"אתם ארנבוניס נחמדים,

"אוזניכם חלקות,

"רגליכם רכות,

"אנשק אתכם ברצון."

סבא שמע, נרגע ושוב עצם עיניו.

האורחים אוכלים, שותים. בעלת הבית שמחה, איזו חגיגה עליזה נערכת היום אצלה! אך פתאום שומעת רעש מאחור. מסתכלת ומתחילה לצעוק "הצילו! הצילו!"

קפצו האורחים ממקומותיהם. רואים - הזאב תפס ארנבונים בשיניו ועוד מעט יברח אתם מהחדר דרך החלון. מזל שהחתול והכלב לא התבלבלו. מיד תפסו בשיניהם בזנבו של הזאב. רצו אליהם החמור עם הפרה. הפרה הורידה ראש ודקרה לזאב בבטן בקרן שלה, ובאותו הזמן החמור בעט בזאב בפרסתו, עד שזה התהפך ועף דרך החלון. שלוש שעות שכב הזאב בשלג, אחר כך קם וברח מהר משם.

מאז לא מזמינים זאב להתארח, גם לא זאב בעור של כבש. לא! שום זאב.